

Muzeum Bojkovska pořádalo ve společenských prostorách Městského úřadu v Bojkovicích ve středu 30. listopadu 2005 tradiční „Mikulášské předvádění“. Výrobu panenek, figurek nebo betlémů z kukuřičného šustí předváděla paní Jaroslava Jančářová z Uherského Hradiště, Leona Mošířková ze Šumic zdobila perníky, Jitka Měšková z Bojkovic vyráběla ozdoby na vánoční stromek, adventní věnce, ozdobné stromečky a jiné dekorativní předměty určené k předvánoční výzdobě. Pětici předvádějících doplnili dva muži, František Zuska ze Zlína, který učil zájemce vyrobít si ozdoby na vánoční stromek ze slámy, a řezbář Josef Šlegl ml. z Pitína ukazoval zájemcům různé výrobky zhotovené ze dřeva.

Výstava

Z výstavy „Stavba roku 2004 Zlínského kraje“, která byla instalována ve společenských prostorách Městského úřadu.

Pozvánka do divadla

Komenský ochotnický spolek

LUCERNA

Kulturní dům Bojkovice

Sobota 7. ledna 2006 v 16.00 hodin

Po luhačovické derniéře Našich furiantů v letošním roce jsme se pustili do další společné práce. Režisér našeho ochotnického souboru přišel s nápadem hrát Jiráskovu Lucernu. Ještě před samým začátkem jsme však řešili neúčast na této divadelní hře našeho kolegy Jeníka Gagy, který opouští náš sehraný kolektiv a my jen doufáme, že to nebude trvat dlouho.

Režisér měl rozmyšlené obsazení rolí v Lucerně a po přijetí dvou studentů nic nebránilo začít zkoušet. Poněvadž tato divadelní hra má větší herecké obsazení, mají někteří ochotníci i dvě role. Po drobnějších textových úpravách se tedy začalo. Čtecí zkoušky probíhaly až do května letošního roku a pak nastaly tzv. „divadelní prázdniny“. Začátkem září jsme se všichni sešli v místní sokolovně, a i když každý z nás měl předsevzetí, že už bude své texty umět, nebylo tomu tak. Pravidelnými zkouškami se situace stále zlepšovala a od října se začalo zkoušet dvakrát týdně. V listopadu se pak na scéně postupně objevují kulisy, každý si už shání kostým a společná práce začíná mít své první výsledky. První velká zkouška se uskutečnila v sobotu 19.11.2005. Každý se opravdu snažil, co mohl. Jak by ne, termín premiéry stanovený na sobotu 10.12.2005 se totiž nezadržitelně blížil. Ještě proběhla generálka stanovená na neděli 4.12.2005, kde se vždy dotáhnou poslední detaily a jak to nakonec vše dopadlo, se ukázalo na premiéře. A také následně v Bojkovicích v sobotu 7. 1. 2006.

Zveme všechny na

IX. reprezentační ples města

který se koná 11. února 2006
v Kulturním domě v Bojkovicích.

Začátek ve 19.30 hodin.

Hraje

dechová hudba Šarovec z Hluku, KASANOVA

a cimbálová muzika Jaroslava Pavlíka.

Předtančení.

Slovácké divadlo

Čtvrtek 12. ledna 2006

Bertold Brecht

ŽEBRÁČKÁ OPERA

Předplatné do Slováckého divadla na rok 2006

První představení sezóny roku 2006 se bude konat

ve čtvrtek 2. března 2006 Vraždičky

Odjezd autobusu v 18 hodin ze zastávky v Pitíně. Z Bojkovic odjedou autobusy v 18.15 od OD TIS, zastávka v Záhorovicích naproti škole je v 18.20 a v Nezdenicích v 18.25 hodin. V Uherském Brodě 18.35 hod. u Kollerů.

Společenská kronika

Naši noví občanci

Ondřej Hela
Petr Křočil
Ondřej Šebesta
Patrik Maurer
Jaromír Novotný
Kristýna Štencelová
Marek Uchytíl

Zesnulí

Anděla Kubicová	71 let	č. Přechovice
Josef Blahušek	95 let	č. Bzová
Boleslav Malec	82 let	č. Bzová
Jaroslav Kříž	63 let	Čtvrť I. máje
Stanislav Gabriel	60 let	Bezručova čtvrť
Miroslav Kostka	51 let	č. Přechovice
Emilie Rumánková	74 let	Chmelnice
Jarmila Věrná	82 let	Černíkova
František Jurčík	81 let	Palackého
Františka Marešková	67 let	Mánesova II
Emilie Mazálková	83 let	Cichrov

Pokud nemáte zájem o zveřejnění ve společenské kronice, informujte M.Špiritovou na Městském úřadě v Bojkovicích nebo telefonicky na čísle tel. 572 610 428.

Vzpomínky

Uplynulo smutné 6. výročí, co nás navždy opustila naše milá maminka a babička **paní Anděla Peckařová z Bojkovic**.

S láskou v srdci a s úctou vzpomíná dcera Hana s manželem, dcera Alena s rodinou a vnuk Martin

Kdo milován byl, není zapomenut, ale žije dál v srdcích a myslích těch, pro které žil a pracoval jako moje dráhá maminka a laskavá babička, **paní Marie Abrahámová z Krhova**. Dne 19. prosince uplynulo 19 let, kdy nás po těžké nemoci navždy opustila.

S láskou, úctou a vděčností vzpomíná dcera Marie, syn Otto s rodinou a vnuk Vlastimil s rodinou.

Kdo lásku a dobro rozdával, ten neodešel a žije v srdcích dál. Dne 27. 12. 2005 vzpomene 25. výročí úmrtí našeho tatínka **pana Františka Pelěška z Bojkovic**.

Za vzpomínku děkuji děti s rodinami

Smutným dnem pro nás zůstává 11. leden, kdy si připomeneme druhé výročí úmrtí **paní Marie Míkulkové ze Bzové**.

S láskou vzpomínají syn Stanislav s dcerou Kristinou, dcera Jana s manželem a vnučky Jana a Petra s rodinami

Jen kytičku na hrob Ti můžu dát a s láskou na Tebe vzpomínat. Dne 2. února vzpomene 3. výročí úmrtí, kdy nás navždy opustila **paní Josefa Vicaníková**. S láskou vzpomíná dcera Alena.

Odešla jsi tiše s bolestí svou, odešla jsi tiše jak osud si přál, ale v našich srdcích žiješ dál. Dne 8. 12. uplynul jeden rok od úmrtí **paní Zdenky Matouškové**.

Nikdy nezapomenou děti Zuzana, Vendula a Michal, manžel a rodiče. Kdo jste ji znali, vzpomenete s námi. Za tichou vzpomínku děkujeme.

Odešel pan Jaroslav Kříž

Dne 7. listopadu 2005 v ranních hodinách jsme se dozvěděli velmi smutnou zprávu:

„Pán povolal z našeho středu na věčnost člověka veselé povahy, laskavého a dobrého srdce, člověka odpovědného, skromného a starostlivého pana Jaroslava Kříže“.

Rozloučení se zesnulým se konalo ve středu 9. listopadu v kostele sv. Vavřince v Bojkovicích za přítomnosti velkého počtu spoluobčanů. Po ukončení mše svaté byly jeho tělesné pozůstatky uloženy do rodinného hrobu na místním hřbitově.

Jaroslav Kříž se narodil 26. dubna 1942 jako druhý syn Žofii a Antonínu Křížovým v Bojkovicích. O jeho výchovu se starala obětavá maminka. Tatínka, který při výbuchu ve Zbrojovce Bojkovice v roce 1942 tragicky zahynul, ani nepoznal.

Základní a měšťanskou školu navštěvoval v Bojkovicích. Protože byl nadaným žákem, vystudoval gymnázium v Uherském Brodě a obchodní akademii v Kroměříži. Po ukončení základní vojenské služby nastoupil do závodu tehdejší Zbrojovky Bojkovice a tomuto strojírenskému podniku Zeveta Bojkovice zůstal věrný až do odchodu do důchodu, kam odcházel z funkce vedoucího odbytu. Protože byl zvyklý na aktivní život mezi lidmi, nezůstal dlouho mimo společenské dění. Brzy začal pracovat v novinovém stánku, kde měl příležitost si povprávět, ale i poradit a povzbudit druhé. Byl upřímný, kamarádské povahy a rád nezištně každému vypomohl. V říjnu roku 1966 se oženil a s manželkou Marií vchovali, v krásném harmonickém prostředí rodinného vztahu, dva syny Jaroslava a Romana. Velmi miloval svá vnoučata: Nikolu, Jaroslava a Románka, kterým s láskou a trpělivostí předával své bohaté životní zkušenosti.

Ve svém volném čase se zajímal o sportovní dění v našem městě. Byl dlouholetým funkcionářem ve Spartaku Bojkovice, následně TJ Zeveta Bojkovice a v neposlední řadě velkým příznivcem SK Slovácká Viktoria. V listopadu roku 2002 byl zvolen do zastupitelstva našeho města a byla mu svěřena Komise bytová a místního hospodářství. Dále byl velmi obětavým členem Ekonomické rady naší farnosti. Ochotně se zapojoval do všech brigád a dění při opravách kostela a farní budovy. Ve všech funkcích a úkolech, které mu byly svěřeny, nenechával nic náhodě. Vždy se k nim postavil s velkou odpovědností jemu vlastní. Za všechny, kteří ho znali, mu děkujeme za obětavou práci pro město i farnost. Budeme na něho vždy s láskou a úctou vzpomínat. Jeho úsměv na tváři a veselá mysl nám všem bude chybět, zvláště pak jeho nejbližší rodině, kamarádům a přátelům.

Vážený pane Jaroslave, ať Nejvyšší Spravedlivý Bůh je Vám štědrým odplatitelem za vše dobré, co jste za svého života pro nás všechny vykonal. Deo gratias.

František Slaviček, místostarosta

Pozůstalá rodina po zemřelém panu Jaroslavu Křížovi děkuje všem za účast na posledním rozloučení, modlitby, slova útěchy a květinové dary.

ZNOVU NA KOLEDĚ

Tři králové opět vyjdou do ulic

V letošním roce na území naší republiky se bude opět již posedmé konat Tříkrálová sbírka, kterou pořádá Sdružení Česká katolická charita, která patří k největším humanitárním organizacím v České republice.

Naše děti – koledníci - Tři králové navštíví v doprovodu dospělé osoby, která bude mít u sebe průkaz vedoucího, naše domácnosti. Věříme, že i letošní Tříkrálové koledování, které se stává již tradicí, bude našimi spoluobčany mile přijato. Naši koledníci vzpomínají na veselé a radostné loňské koledování. Koledníci se těší na mnohá setkání s milými lidmi, na jejich přivítání i zazpívání koled, koledování totiž není jen o penězích, ale hlavně o lidské lásce a dobrotě, o vzájemném vztahu člověka k člověku, o pomoci lidem v nouzi u nás i v zahraničí.

Věříme, že i v naší farnosti jsou lidé s otevřeným srdcem k bližnímu a podpoří bohumilý záměr – pomáhat v nouzi. Prosíme, podporujte toto naše koledování svými modlitbami a prosbami, aby se koledování vydařilo.

Naši koledníci se těší na setkání s vámi v tyto dny – 6. ledna v odpoledních hodinách a 7. ledna dopoledne.

Upřesnění konání sbírky bude na letáčcích, v kostele i vyhlášeno místním rozhlasem

Nebojte se otevřít koledníkům dveře, ale také svá srdce. A zároveň prosíme – ti z vás, kteří by se chtěli nějakým způsobem zapojit v Tříkrálové sbírce 2006, zeptejte se našeho pana faráře, který vám dá informace na koho se obrátit.

Tříkrálová říkanka

*Zdraví vás Kašpar, Melichar a Baltazar
a prosí vás o štědrý dar.
Ne však pro nás přítomné,
ale pro chudé potřebné.*

*Třeba pro ty, kteří nemají kde spát,
nebo pro ty, kterým vítr domov vzal,
nebo pro ty, kteří přišli o práci
a doma jejich děti na to doplácí.
Vaši štědrost odmění nás Pán
a my půjdeme zase prosit o dům dál.*

6. leden

Slavnost ZJEVENÍ PÁNĚ - sv. TŘI KRÁLOVÉ

„Vstaň, rozsviť se, Jeruzaléme, neboť vzešlo tvé světlo a Hospodino valetbno září nad tebou!“ /Iz 60,1-6/

Když se naplnil čas, objevil se na nebi zvláštní úkaz – nápadná neobvyklá hvězda. V ní viděli tři bibličtí mágové – mudrci z Východu znamení příchodu předpovězeného Vykupitele. Tito králové byli povoláni prožít první Zjevení Páně, které chápeme zároveň jako svátek přijetí nebo uznání Krista.

Mudrci přinesli dary, které byly v té době velmi cenné a představitelé první církve je považovali za symboly Ježíšova království - zlato – znázorňující královskou důstojnost Ježíše Krista, kadidlo – jeho Božskou slávu, trpkou myrhu – člověčenství Spasitele a kříž.

V tento den zjevení a uznání Kristovy vlády je i to, že znamenáme dveře svých domů a bytů písmeny K + M + B. Tato tři písmena jsou zkratkou požehnání, odvozená od věty „Christus Mansionem Benedicat – což česky znamená - Kriste, požehnej byt! Nebo Pán zehnej tomuto domu!

Postavy králů mají celou řadu významů, ukazují, že Kristus je Pánem veškerého času, je králem věčně.

2. únor

UVEDENÍ PÁNĚ DO CHRÁMU - Hromnice

Tento den vzpomínáme události v životě Ježíše Krista, který jako malé dítě byl Pannou Marií a sv. Josefem podle židovské tradice přinesen do jeruzalémského chrámu, byl představen Bohu a zároveň podroben tradiční židovské oběti. V té době platil zákon, při kterém museli rodiče vykoupit novorozeně Hospodinu a přitom odevzdat dvě holoubátka nebo dvě hrdličky jako obětní dary.

Od 10. století je zvykem svítit tento svátek svíce hromnice, které doma lidé zapalovali v čase bouřek jako svícenou ochranu proti zasažení bleskem.

ELA

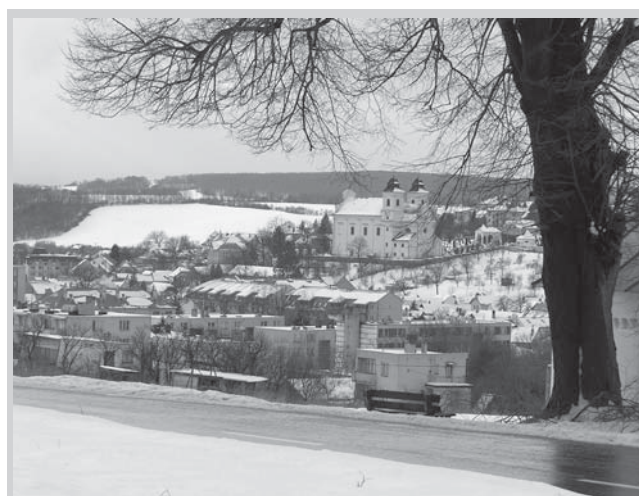
Bohoslužby o Vánocích 2005

So	24.12.	15:00 (pro děti), 23:00
Ne	25.12.	7:30, 9:30
Po	26.12.	7:30, 9:30
Út	27.12.	-
St	28.12.	-
Čt	29.12.	18:00
Pá	30.12.	18:00
So	31.12.	17:00
Ne	1.1.	7:30, 9:30

Předvánoční zpověď

So	17.12.	10:00 – 11:00
----	--------	---------------

*Radostné a pokojné prožití vánočních svátků
a do nového roku hodně zdraví, štěstí
a Božích milostí*

přeje P. Jiří Změlík

Zima

Také se vám zdá, že je všeho méně a všechno je menší, než bylo, když jsme byli děti? V Olšavě teče méně vody, v létě je méně sluníčka a v zimě je méně sněhu. Kdybychom nahlédli do záznamů meteorologů, asi bychom zjistili, že to není pravda. To jen my jsme byli menší, a proto se nám všechno kolem zdálo větší. To je holt ta relativita. S pocity v dětství je to jako s pocity ve stáří. Každé dítě má pocit, že už je velké, a skoro každý starší člověk má pocit, že je ještě mladý a plný síly.

Byl podzim roku 1949. Už jsme chodili do 3. třídy. Učil nás pan učitel Settari. Byl to dobrý pan učitel, takový spravedlivý i přiměřeně přísný. Nejvíce nás kluky upoutal ve vlastivědě vyprávěním o tom, že staré Bojkovice, před tisíci lety, nestály tam kde stojí dnes, ale na Hradské Nivě. Přidal k tomu historku o zbojnicích, kteří měli svůj tábor kolem pramene vyvěrajícího v místě, kde je teď obecní pumpa. Aby to vyprávění učinil ještě napínavější, popisoval, jak tito zbojníci přepadávali kupce vezoucí zboží po kupecké stezce, co se táhla někde od východu přes Vasilsko a Hradskou Nivu dál na Velkou Moravu. A prý Bojkovice i své jméno dostali po vůdci těchto zbojníků, Bojkovi. Rázem jsme si přestali hrát na vojáky nebo na četníky a na zloděje, ale hráli jsme si na zbojníky a kupce. Pochopitelně, tu historku o zbojnicích a vzniku jména Bojkovic si pan učitel vymyslel. Důležité ale bylo, že v nás vzbudil zájem o historii rodného kraje, což některým zůstalo na celý život.

Mnoho se toho v ten čas měnilo. Ve škole jsme už panu učiteli nesměli říkat „pane učiteli“ ale „soudruhu učiteli“. Už jsme nenacvičovali vystoupení na Mikulášskou besídku, na které měl dárky rozdávat Mikuláš, ale na Jólku, kam dárky přinesl děda Mráz. Čím dál víc se odděloval svět školy od světa domovů, kde pořád chodil Mikuláš a Ježíšek, kdežto ve škole a na veřejnosti - děda Mráz. Proč tomu tak bylo, to jsme jako děcka nechápali a snad nás to ani nezajímalo. My jsme měli jiné starosti. Venku přece napadl sníh. Moc sněhu, tak moc, že jsme si v závějích vyhřábávali tunely a bunkry, ze kterých jsme zákeřně přepadávali děcka jdoucí ze školy pěšky do Krhova a do Bzové. Dole Komenskou uličkou jsme sáňkovali.auta tam tehdy téměř najezdila. Zato tam jezdily sáně tažené koňmi. Formani vozili dříví z lesa, nebo kámen z Bzovského lomu. I s těmi však hrozila srážka. Rodiče to věděli a posílali nás, abychom šli sáňkovat někam jinam. Tak jsme šli jezdit dolů Drahamu. Tam jsme řádili a řvali tak, že jsme proti sobě popudili snad všechny tamější „dospěláky“. Nejvíce nás pronásledoval pan Gadovský. Posypal popelem cestu, po které jsme se s řevem řtili, sepnutí do „vlaků“ třeba i osmi saní. Nestačilo to. Tak nás začal polévat vodou. To bylo horší, ale zase to mělo výhodu, že voda zmrzla na rozsypaném popeli a nám to jelo rychleji. Pak nám začal vyhrožovat, že nás poleje močůvkou, ale to naštěstí nikdy neudělal. Byl to takový souboj. Kdoví, jestli to pan Gadovský jen tak nehrál, abychom si užili většího dobrodružství.

V ten čas nám cesta ze školy trvala i dvě hodiny. Po cestě jsme se koulovali, klouzali na botách nebo i po zadku a domů přicházeli většinou úplně promáčení. Někdy jsme slezli do koryta Olšavy a klouzali se po ledě. Jedna taková cesta ze školy pro mne skončila dost dramaticky. Bylo to už k jaru, přes den bylo tepleji a led se začínal lámat. V říce teklo víc vody a splavy byly již bez ledových vodopádů. Hned u školy jsme vlezli dolů na led. Dupáním jsme se pokoušeli ulomit velkou kru, která by nás unesla. Po větším úsilí se nám to podařilo. A zrovna tak krásně, že já jsem na ní zůstal stát. Na zádech aktovku a v rukou tyčku z plotu. Tou jsem se odrážel. Měl jsem pocity Amundsena, když vyplouval objevovat Jižní pól. Proud mne unášel, kluci běželi po ledě a po břehu vedle mne. Už jsem podplul pod mostem. Až tehdy jsem si uvědomil, že mám před sebou splav! Konec mojí pýchy. Hrůza mne obestřela. Proud se zrychlil, kra plula čím dál rychleji a rychleji. Kluci na mne řvali, abych vyskočil k nim na led. Já jsem se ale bál, že uklouznu a spadnu do vody. Propásl jsem všechna vhodná místa, kde se dalo vyskočit. Už mne nemohlo nic zachránit. Kra najela na hranu splavu a prudce se zastavila. Já jsem po ní uklouzl a sjel do splavu. Zavrával jsem, ale nespádl. Stál jsem po krk v ledové vodě. V ruce jsem pořád švihl tu tyčku z plotu. Kluci oběhli po břehu splav, slezli po skarpě k vodě a za tu tyčku mne vytáhli. Byl jsem úplně mokrý, jak hastrman. Pro přestálou hrůzu jsem zimu ani necítil. Hlavou mě letělo, co bude doma, až mně maminka takto uvidí. Ne, domů takto nemůžu, musím na Drahy k dědečkovi. Utíkal jsem, jak jsem mohl nejrychleji. Děda a teta mne rychle vysvlékli z mokrých šatů, napojili horkým čajem a přes moje protesty uložili do postele pod duchnu. Krásné teplo se mě rozlilo celým tělem, cítil jsem se zachráněný a v bezpečí. Byl jsem tak šťastný, že se mě až brečet chtělo. Za chvíli jsem usnul. Když jsem se probudil, bylo venku už skoro tma. Moje oblečení viselo nad kamny a bylo už suché. Učebnice a sešity se sušily kolem sporáku a v troubě. Už byly také skoro suché. Měl jsem hrozný hlad. Dostal jsem buchty s bílou kávou z koziho mléka. Pojedl jsem, poděkoval a šel domů.

Přeji Vám, abyste, když se dostanete do průšvihů, vždycky měli kam jít.

Petr Vašina